

Ami viszont igazán lényeges... Tudjuk... Láthatatlan.

Februárt írunk. Csörög a telefon. Elkezd izzadni a tenyerem. Aztán egész nap fűlig ér a szám. Felkértek, hogy jöjsek Temerinbe, zsűrizni. Temerin... Nekem egészen eddig egy hosszú utcát jelentett. Most április 8-a van, éjjel. Itt ülök élő népzene hallgatva, és azon gondolkodom, mit lehet szavakba önteni. Leírhatatlan az érzés. Nem vagyok a szavak embere. A színpadon érzem magam kiteljesedve. De valamit most már biztosan tudok. Temerin nem csak egy hosszú utca. Temerin most az otthonom, és a szívem közepébe írta be magát ez a hely. A csupa szív emberek, az otthonosság érzése, a bor íze, az éjszakába nyúló beszélgetések, a vacsora mellett megvitatott előadások. Nem tudom leírni azt a melegséget, ami az itt sürgő-forgó emberekből árad, de számomra Temerin most az otthon. Először zsűrizek. Én a színpadot, a szemléket, színházi fesztiválokat, találkozókat csak a másik oldalról, a deszkákról ismerem. Úgy mint lelkes amatőr, aztán úgy mint frissen végzett színész, akiben még mindig ott lobog a tűz, a színház szerelmese-ként. Szívügyem volt a KSZFV-n való részvétel és az amatőr színjátszó csoportok sorsa és élete. Ismerem a másik oldalt, tudom, hogy milyen ott ülni a zsűrire várva és utána milyen érzés távozni az értékelés után. Azt is tudom, hogy soha nem akartam a zsűri helyében lenni. Nagy

feladat. Nagyon nagy felelősség, így mondanom sem kell, hogy napokig izgultam azon, vajon hogyan kell értékelni és milyen szempontok alapján. Meg is kérdezték tőlem, mi alapján döntünk majd. Nem tudtam, mi a válasz. Most sem tudom. Egyszerűen csak kialakult. Tele a szívem, mert szemtanúja voltam annak, mekkora jelentősége is van a vajdasági amatőr színjátszásnak. Ez egy életérzés. Ez egy olyan életre szóló tapasztalat, amit sosem lehet elfelejteni. Egy kis kofferrel érkeztem ide, de egy hatalmas fogok távozni. Nem tárgyi értelemben. Sosem fogom elfelejteni, mennyit tanultam ezektől a színházszerető és művelő emberektől. Szeretek hinni a színházban. Szeretek hinni az emberekben, az embereknek és szerettem, hogy itt most valóban elhihettem. Aztán persze értékelni kellett, elmondani az észrevételeket,

megjegyzéseket. Viszont nem hiába mondják, ízlések és pofonok. Mi most így gondoltuk, így láttuk. Ami viszont igazán lényeges... Tudjuk... Láthatatlan. De a szívem érezte, elhittem. Minden eddigi csapathoz tartozott a csoda. És innentől mondhatunk ezt vagy azt, de a lényeg megtörtént. A csoda megtörtént. Az emlékek, azok a színészi alakítások és dermedt színházi pillanatok felejthetetlenek. Úgyhogy hálával és köszönettel tartozom. Mindenkinek, hiszen tele a szívem veletek és mosolyog a lelkem. Túlcseréltem minden, kicsit érzélgős lettem és mindenki bocsássa meg nekem. De nem tudok kritikus lenni. Nem tudok hazudni. Minden csapat hozzám adott, mindenkitől tanultam valamit. Jó volt veletek nevetni, közösen táncolni, együtt énekelni és együtt sírni. Azt érezni, amit ti is éreztetek, azokon gondolkodni és töprengeni, mi foglalkoztat titeket, vajon miről akartok beszélni, mi a szívügyetek. Elértétek a célokat. És hálával tartozom, hiszen a színházat így kell szeretni, ilyen szeretettel és szenvedéllyel kell vele foglalkozni. Egy dal jutott eszembe így a végére. Hadd idézzem ezt nektek: „Lekapcsolom a villanyt a fejemben, mécsest gyújtok a szívemben, fényeljen!” Szeretném, ha ez a láng sokáig lobogna. Előtük. Értük. Miattunk.

Szabó Regina

A temeriniek „Kultúrjóska”

Varga József nyugalmazott művelődésszervezővel, a Temerini Rádió egykori újságírójával beszélgettünk

A temeriniek többsége csak Kultúrjóska-nak ismeri, és nemcsak hogy nem veszi rossz néven ezt a ragadványnevet, hanem büszkén viseli, hiszen meggyőződése, hogy az emberek jóindulatból, a művelődés terén elért eredményeiért hívják így. Azokból pedig akad bőven. A Népegyetem kultúrfelelőseként számos hazai és külföldi előadót hozott el Temerinbe, de ez mellett más művelődési és irodalmi események megszervezéséből is oroszlánrészt vállalt. Temerin azokban az években a Dél-bácskai körzet művelődési központjának számított. A Szerbiai Közművelődési Község 1985-ben Aranyjelvénnel tüntette ki, de később megkapta a TAKT-díjat és a Temerinért elismerést is.

– Hogyan ragadt önre a Kultúrjóska név?

– A nyolcvanas években számos jelentős művelődési eseményt szerveztem és irányítottam: esztrádműsorokat vezettem, tévéműsorok forgatókönyvét írtam, színházi előadások, bemutatók temerini megvalósulásában vettem részt. Temerinbe hoztam külföldi és hazai előadókat, többek között olyan neves zenekarokat, mint az Omega, Fonográf, LGT, Edda, Generál és sok másik. A Magyar Állami Népi Együttes, a magyar és jugoszláv együttesek, csoportok műsorainak szervezője voltam, képzőművészeti

kiállításokat (Petar Mojak, Milan Konjović, Victor Vasarely, Andruskó Károly) szerveztem. Abban az időszakban Temerin a Dél-bácskai régió kulturális központjának számított. Munkásságomnak köszönhetően a Szerbiai Közművelődési Község 1985-ben Aranyjelvénnel tüntetett ki. A temerini község – tiszteletteljesen – Kultúrjóska-ként emlegetett, amit mindig örömmel és büszkén vállaltam, mert úgy érzem, hogy ez a becenév az emberek jó szándékát tükrözi.

– Nem csak szervezett, többször színpadon is állt.

– Nagyon sok műsort vezettem, sőt még szerepeltem is néhány színdarabban. 1972-ben a magyarkanizsai amatőr színházak szemlélén a Fejesek című darab főszereplőjeként különdíjban részesültem.

– Hogyan lett később Varga Józsefből újságíró?

– Kezdetben építésznek készültem, de hamar rájöttem, hogy nem az az én utam. Így kerültem a Moša Pijade Gimnáziumba, ahol részt vettem egy tartományi irodalmi pályázaton, és harmadikosként második helyezést értem el. Ez a díj segített rámutatni arra, hogy az írás valóban közel áll hozzám. Később riportszerű írást küldtem a Jó Pajtás gyermeklapnak, valamint az Újvidéki Rádió gyermekműsorába. A Jó Pajtás közölte az írásomat, az Újvidéki Rádió pedig felolvasta azt. Ennek hatására felbátorodtam, és jelentkeztem a rádióba, ahol előbb a gyermekrádió, később az ifjúsági rádió bemondója és riportere lettem.

– Hogyan került a Temerini Rádióba?

– A helyi rádió alapításától kezdve a csapat tagja voltam. Volt idő, amikor újságíróként, szerkesztőként, műsorvezetőként és technikusként is dolgoztam. A magyarországi zenei kiadókkal való szoros együttműködés révén a vajdasági rádiók közül mi rendelkezhattünk

Hetedikes elemistaként
a Hófehérke és a hét törpe című előadásban

1972-ben a Kényes válóper című előadásban. A pincérlány mellett Varga József

a legnagyobb magyar zenei lemeztárral. A műsoraink mindig magas színvonalúak és tartalmasak voltak.

- Melyik ismert személyiséggel való találkozásra emlékszik a legszívesebben?

- 1966-ban, a Táncdalfesztivál után Budapesten megismerkedtem Koncz Zsuzsával, és riportot készítettem vele a Képes Ifjúság számára. Ez volt a kezdete annak, hogy közelebről megismerkedtem a magyar zenei élettel. Ezenkívül több neves magyar és jugoszláviai közszereplővel is találkoztam és interjúztam. Az egyik legemlékezetesebb eset az volt, amikor a vasárnapi Magyar Szó címlapjára tervezett Orbán Viktor interjút (miután a kolléganő magnója nem vette fel a beszélgetést) az én leleményességemnek és a teleszkópos pecabotra szerelt mikrofonomnak köszönhetően sikerült elkészíteni.

- Rengeteg riportot készített. Van köztük olyan, amelyre szívesen gondol vissza?

- Minden riportalanyomra szívesen emlékezem, és remélem, hogy ez az érzés kölcsönös. Sajnos sokan már nem élnek közülük,

mint ahogyan Máté Péter, Harangozó Teri, Payer András vagy igazmondó Horváth Éva néni sem. Andruskó Károly bácsi tevékenysége és Temerinhez való kötődése felejthetetlen számomra, és Illés Sándorral való találkozásaim is meghatározóak voltak. Az ő emlékét különösképp őrzöm, mivel a családja segítségével sikerült berendezni az Illés Sándor-emlékszobát a temerini tájházban, ahol sok személyes tárgy és könyv található.

- Számtalan értékes hangfelvétele van. Mi a terve ezekkel?

- Igen, valóban rengeteg hangfelvételt gyűjtöttem, a pontos számot nehéz meghatározni, de biztosan meghaladja a százat. A különböző művészeti rendezvényekről készült felvételek mind dokumentumértékkel bírnak. Azon gondolkodom, hogy valamilyen formában kiadom őket – akár könyv, akár hanghordozó formájában –, hogy mások is megismerkedhessenek a művelődési élet eme különleges pillanataival.

Ádám Csilla

A színjátszás számomra terápia

Interjú Popović Ildikóval

Popović Ildikó mindenesként kezdte a temerini Jáccunk Truppban, de hamar rádöbbsent arra, hogy nemcsak a háttérben, hanem a színpadon is szeretné kipróbálni magát. És nem csupán kipróbálta, de be is bizonyította tehetségét. Két egymást követő évben díjazták alakításait: 2021-ben megkapta a legjobb női epizód szerepért járó díjat, 2022-ben pedig a legjobb női főszereplőnek járó Ferenczi Ibolya-díjat. Most új fejezet kezdődött az életében, amelyben az anyaság került reflektorfénybe. Bár jelenleg nem lép színpadra a temerini társulattal, figyelemmel kíséri munkájukat, és továbbra is szívén viseli a helyi amatőrök sorsát.

– A színpadon korábban is otthonosan mozogtál, ugyanis gyakran szavaltál, vezettél műsort, néhány éve viszont már színészkedsz is.

– A színjátszással még 2009-ben kerültem közelebbi kapcsolatba. Koncz István rendezte nálunk Történi László és Gőz László segítségével a *Ki az úr a házban?* című vígjátékot. Emlékszem, Nagy Sanyi-Alex üzent a nagyapámon keresztül, hogy készül egy szindarab, és keresnek kelleket, sűgőt, amolyan mindenest. Én meg a következő próbára be is állítottam, hogy na tessék, itt vagyok! Kimondottam szerettem a háttér munkát. Mivel sűgtam, tudtam mindenki szövegét már fejből, így megesett, hogy szűlt a rendező, hogy jűjjen már be a jelenetbe, ne csak onnan a takarásból hallja a hangomat, ha adott esetben hiányzott egy-egy szereplő a próbákról. Hű, na azt is nagyon szerettem. Aztán a következő előadásokból, bár nem voltak rendszeresen, kimaradtam valahogy. Viszont volt saját kiscsoportom: farsangi, karácsonyi műsorokat készítettünk, drámajátékokat játszottunk. Aztán, amikor László Sándor tanár úr toborozni kezdte a fiatalokat, egyértelmű volt, hogy csatlakozom,

és jűttek azok a fiatalok is, akik valamikor az én kiscsoportomba jártak, úgy mint Szabó Zsuzsi, Zelenka Máté, Gusztory Endre, aki ugye mindjárt hivatásos színésszé lesz, és éppen a tanár úr osztályába jár. Nagyon szeretttűk és szeretjűk Sándort hallgatni, azt, ahogy tanít. Amikor feljűn a színpadra és megmutatja, hogy ő hogyan is gondolta, csak ámulva, ájulva nézzűk, hogy neki milyen könnyedén megy, hogy – ez bután hangzik – mennyire brutálisan jól csinálja.

– Tűbb alkalommal sikert értetek el. Sűt, a te alakításod külön díjazták. Az ilyen jellegű visszajelzés fontos?

– Mindig fontos a visszajelzés. Elsűsorban azért, mert ösztűnzűn hat. A taps, az elismerés, hogy előadás után odajűnnek veled kezec fogni és gratulálni, az nagyon motiváló, hiszen elértűk azt, ami a célunk volt: kiváltottunk valamilyen érzelmec. Fontos a közűnség reakciójű, akármilyen is az, mert arra sarkall, hogy még jűbbak legjűnk, hogy fejlűdjűnk, és hogy érdemes ezt csinálni. Megeűett többsűr, hogy egy-egy bemutató után az utcán megállítottak és gratuláltak, művésznűnek szűlítottak, meg összesűgtak, hogy „Nézd, ott az a színéssznű!” – ezen mindig jókat mosolyogtam, persze azért jólesik. Aztán az, hogy amatőrűként a szakmai zsűri dicsűretét is sikerűl kivívni, külön hatalmas elismerés. Emlékszem, az első Truppos szereplésűnkkor Domonkos István *Kormányelűtűrésben* című versét dolgoztűk fel, és a díjat a zsűri a tekintetemért adta. Azért volt hovű fejlűdni, mert két egymás utáni évben megkaptam a legjobb nűi epizód- és fűszereplűnek járó díjat.

Vaszilisza szerepében Gorkij *Éjjeli menedékhely* c. drámái előadásban Elek Istvánval és Szűcs Bélával

– Mit jelent számodra a színjátszás? Milyen energiákat kapsz a színpadon?

– A színjátszás nekem terápia. Jó kiszabadulni a valóságból, megpihenni szellemileg a munkától. Például soha nem esett nehezemre bemenni próbára, még akkor sem, amikor egy kimondottan fárasztó nap után voltam. Ki kapcsolódásképp még akkor is bementem, ha az adott jelenetben éppen nem szerepeltem. Jó csak úgy ott lenni. Sokat tanultam magamról, egymás elfogadásáról, a közösségben való létezésről, a közös munkáról, elsősorban Sándortól, aki nemcsak kiváló színész, rendező, hanem kitűnő tanár és ember. Sok minden van már mögöttünk, ez alatt a néhány év alatt összecsiszolódtunk. Ugye mi egy kicsi közösség vagyunk, mindenki ismer mindenkit innen-onnan, de azért amikor ennyi különböző korosztályú, eltérő gondolkodású ember hosszabb ideig „össze van zárva”, akkor azért előfordulhatnak nézeteltérések. Mindazonáltal úgy gondolom, hogy helyén tudjuk kezelni ezeket a dolgokat. Nem hivatásszerűen üzzük a színjátszást, mellette más területeken is teljesíteni kell, ki dolgozik, ki továbbtanul, így általában inkább a próbák összeegyeztetése okoz nehézségeket. Mindenkinek lehet rossz napja, néha nem úgy jön össze, ahogy szeretnénk, nem tudunk úgy teljesíteni aznap, mint ahogy azt a rendező vagy saját magunk elvárnánk, és ez okozhat némi feszültséget, de ha néha fel is emeli a hangját, azt azért teszi, hogy helyrerántson bennünket. Sosem szoktunk rossz szájizzal elválni.

– Mely karakterek állnak hozzád legközelebb?

– Azt mondják, karakterszínész vagyok, bármit is jelentsen ez. Nyilván tisztában vagyok vele, alkatomból kifolyólag, hogy nem játszhatnám el soha a törékeny Júliát, inkább az anyját vagy a dadát. De jól is van így. Talán azok a karakterek állnak közelebb hozzám, amelyekkel azonosulni tudok: hasonló értékrend, külső és belső tulajdonságok. Játszottam harsány, nagyszájú, kotnyeleskedő, ravasz mostohát, de megkeseredett, gonosz gazdasszonyt is, és mind a két karaktert szerettem. Negatív hőst játszani mindig érdekesebb szerintem, nagyobb kihívást jelent. Csak úgy halkan megsúgom: szívesen kipróbálnám magam egy énekes szerepben is.

– Most egy kis időre felmentettek a színésztársak... Hiányzik a színpad?

– Igen, most a kisbabám az első. Persze, nagyon hiányzik a színpad – úgy egyáltalán minden és mindenki. Az előző előadásban, a *Portugálban* sem tudtam részt venni, pedig nagyon szerettem volna. Ráadásul teljesen másfajta szere-

pet bízott volna rám Sándor, mint az eddigiek, de közös megegyezéssel arra jutottunk – bár akkor még csak várandós voltam, eljátszhattam volna a bemutatón – hogy jobb, ha most kimaradok, mert a későbbiekben nem tudtam volna vállalni a szereplést. Azért néha rájuk néztem, sőt a szemlére is hívtak magukkal, ez nagyon jól esett, meg örültem nagyon a sikerüknek, de őszintén, volt bennem egy egészséges féltékenység, azt hiszem. De hát a szemem előtt volt az, hogy rám most egy sokkal nagyobb szerep vár, az anyaság. Mindennél jobban vágytam erre. Úgyhogy most, amikor már itt van Ő, azt, hogy a mostani előadásból is kimaradtam, egyáltalán nem bánom. Persze, jó lenne mindent egyszerre, ezt is, azt is, de lesz még rá alkalom, hogy újra színpadra állhassak.

– Egyensúly a család és a színjátszás között. Mit gondolsz, nehéz lesz?

– Na igen, most, hogy bővült a család, biztos nem lesz egyszerű. Ezt az egyensúlyt valahogy meg kell találni a jövőben, mert ugye a színészkedés igazából hobbi, emellett a munkahelyemre is vissza kell majd mennem. Hatalmas szerencsém, hogy a férjem teljes mértékben támogat. Ezt nélküle eddig sem, ezután meg pláne nem tudnám csinálni. Komoly logisztikát igényelt most az is, hogy a Találkozó szervezéséből is megpróbáltam kivenni a részem. Hála Istennek a családuk többi tagja is a rendelkezésünkre állt, biztattak, hogy nem lesz gond, csak menjek, csináljam a dolgom. Be kell vallanom, amikor három évvel ezelőtt voltunk a házigazdák, én bizony kétheti szabadságomat áldoztam azért, hogy minden pillanatát megéljem az eseménynek, és sikerült is. Ez az idén azért picit más-képp alakult. Nem lehet egy öt hónapos kisbabát csak úgy félretenni, mert nekem kedvem van szervezkedni meg színházasdit játszani. Azt a szervezőtársak is teljesen megértették és elfogadták, hogy nem tudom ugyanolyan lendülettel csinálni, mint először. De így is nagyon élveztem, élvezem.

– Temerin második alkalommal látja vendégül a vajdasági színjátszókat. Véleményed szerint miben rejlik a rendezvény különlegessége? Mit kap közösségünk ettől?

– Rendkívüli öröm számomra, hogy ismét ránk bízta a szervezést. Kértük is, az az igazság. Imádtam azt a pezsgést, azt a vibrálást, ami abban az időszakban körülengte színházunk falait. A társulatokkal jó ismerősökként üdvözlöttük egymást, barátságok kötődtek, pozitív energia járt át mindenkit. Ez nem csupán nálunk volt így, akárki volt a házigazda,

mindenütt ezt tapasztaltuk. Ezért is különleges ez a rendezvény. Mintha mi mind egy nagy színes családhhoz tartoznánk a szervezőkkel, a technika embereivel együtt. Jó dolog, hogy megismerhetjük egymás munkásságát. És bár versenyjellegű, még sincs harag, nincs féltékenységi: kezet nyújtunk a jobbnak. Jó alkalom ez arra is, hogy a szakmai zsűri véleményezze a munkánkat, így tudunk tanulni, fejlődni. A közösségünk szempontjából – úgy gondolom, színházkedvelő közösség vagyunk – ez hatalmas ajándék. Képzeljük csak el, tíz meg húsz társulat hoz el hozzánk előadást! Ide jönnek helybe! Hát van ettől kényelmesebb dolog? Csak az a dolgunk, hogy beüljünk a nézőtérre, és egy nap akár három különböző műfajú darabot is megnézhetünk. Beszélgethetünk a színészekkel, rendezőkkel, szervezőkkel, talán valaki kedvet is kap, hogy társuljon a csoporthoz. Nekem személy szerint nagy élmény volt, hogy a mindenkori kedvenc párosommal az Újvidéki Színházból, Jankovics Andreával és Balázs Áronnal kávéztam mindennap a színház klubjában, aztán előadások után együtt vacsoráztunk és beszélgettünk teljesen hétköznapi témákról, csakúgy mint Táborosi Margarétával vagy éppen Brestyánszki Boros Rozival. Egyébként meg az, hogy már másodszor vagyunk házigazdák, azt bizonyítja, hogy bizalmat szavaztak nekünk a szervezők, elismerik a munkánkat. Ez nagyon motiváló. Így, hogy miénk a megnyitó

előadás joga, olyan meghívott vendégek is láthatják a darabot, akik aztán hírünket vihetik. Téréségünkben, és ezt büszkén mondhatom, ismerik a Jáccunk Truppot, hiszen az utóbbi években sorra nyertük a fődíjakat, sokan voltak ránk kíváncsiak, több helyre hívtak bennünket – még külföldre is – vendégszerepelni.

– *Nemrég Szabadkán jártatok. Milyen volt Vakosné a nézőtérrel foglalkozni?*

– Sándorunk, aki itthon és Szabadkán is megrendezte a *Tyúklétrát*, azt mondta, hogy a színészek izgalommal várják, hogy menjünk. Nem gondolom, hogy tartottak tőlünk, de azért lehet, hogy nekik ott lebegett az, hogy azzal az előadással azért mi is sikeresen szerepeltünk, például kilenc díjat nyertünk, vendégszerepeltünk is sokszor. Egyébként zseniálisak, nagyon tetszett! Viszont furcsa volt azt látni, hogy valaki ugyanazt a szöveget mondja, és nagyjából ugyanazt csinálja, amit én, de valamitől mégis más. Nyilván nem hasonlíthatom össze magam a művésznővel, Pámer Csillával, hiszen ő profi, de azt el kell, hogy áruljam, nagyon jól esett, amikor a társaim közül megjegyezték, hogy nekik jobban bejött az én „Vakosné”. Az meg külön kedves volt a profiktól, hogy kijöttek köszönni és megismerkedni velünk, aztán ki-ki a „párja” mellé állva még egy közös fotót is készítettünk.

Ádám Csilla

Vakosné szerepében Rókus Zoltán *Tyúklétrá*, avagy *mi csorog a nyakunkba* c. darabban Sziveri Bélával

A temerini Iluska

Villanások az 1930-as évekből, a műkedvelés fénykorából

2004 áprilisában ünnepelték a temerini amatőr műkedvelők fennállásuk 110. esztendejét. Egy évszázad hosszú idő, s volt benne 3-4 háború, érdektelenség, szegénység, de volt egy felejthetetlen évtized is, az 1930-as évek, ami külön fejezetet érdemel a műkedvelő munkálkodás szempontjából. Ebben a periódusban, mondhatni, a temerini színjátszók diktálták az előadások számát, de főleg a minőséget szerte Vajdaságban. A klasszikus operákon kívül szinte minden színpadra állítható művet játszottak a lelkes és tehetséges temeriniek. Mégis, talán az operettek álltak a repertoár élén.

HUSZÁRÖNKÉNTESKÉNT
A TATÁRJÁRÁS C. OPERETTJÉN 1938-BAN

Az idei áprilisi ünnepségen a nagyszámú közönség az említett 1930-as esztendő még élő három veterán műkedvelőjét köszönthette: Zimmermann Katicát, Gál Marikát és Szabó Pétert. A 83 éves Zimmermann Katica arról mesél, hogyan kapcsolódott be a műkedvelők életébe, amely tulajdonképpen az akkori Temerini Sport Klub (TSK) keretében zajlott.

– Nyolcesztendő voltam, amikor a Marica grófnő című operettben egy csoport kislánnyal együtt táncoltam és énekeltem – emlékezik.

– Fellépésünknek a számtalan kis hiba ellenére is nagy sikere volt. Az egész fellépésnek nem volt valami nagy „súlya”, de számomra mégis csak ez volt az első fellépés. Még emlékszem az említett operett két főszereplője, Povázsán Borbála és Pethő Lajos nevére is.

– Az igazi nagy sikerű szerepek hogyan kezdődtek?

– A véletlen segített. Mivel fodrászról akartam lenni (édesapám borbély volt), szülői unszólásra Becskerekre mentem szakmát tanulni. Egy alkalommal, míg a főnököm kertjében a ru-

hákat teregettem, énekelgetni kezdtem a János vitéz daljáték Iluska-dalait. Meghallották ezt az éppen közelben sétálgató becskerek színházi vezetők, s azonnal jelezték (kérték Temerintől), hogy hagyjanak engem náluk, mert nagy szükségük volna egy ilyen törekény, de lenyűgöző hangú énekesre a náluk készülő János vitéz Iluskájának megformálásához. Erre mondják, hogy a sors útjai kiszámíthatatlanok, mert pont a temerini TSK-ban is nagyban készültek a János vitéz bemutatójára, és nem akadt megfelelő alkatú énekes Iluska szerepére. Apám szava döntött, és gyorsan visszakérültem Temerinbe. Velem megoldódott Iluska szerepe, és a rendezőség egyik nagy gondja is.

– Más szerepekben is fellépett?

– A Nótás kapitány című operettben partnerem Döme Ferenc volt, hatalmas közönségsikert arattunk. Nálam a siker mércéje mindig a közönség „újrázása” volt. Az indulásnál volt egy kis huzavona, tudniillik a hivatalos hatalmi szervek kifogásolták egyik énekünk betétjét, ami úgy hangzott, hogy „átmentem a Királyhágón, elvesztettem a huszárcsákóm”. Hogy ez miért volt szálka az illetékesek szemében, az még ma is talány számomra! Dušan Princip és dr. Bogdan Uvalić közbelépésének köszönhetően azonban zöld fényt kapott az egész nóta az eredeti szöveggel.

Kálmán Imre Tatárjárás című operettjében is szerepeltem, a TSK 25. évfordulójára adtuk elő. Volt egy magánszámom, amivel tűzbe hoztam a közönséget, számtalanszor elismételtek velem. Ebben a magánszámomban Mogorósi huszáronkéntest alakítottam. Ez a dalos-táncos szerep elsőprór sikert hozott nekem, és felejthetetlen élményt is. Tessék elképzelni engem huszártöltőzékben, karddal az oldalamon, ahogy kedvemre táncolok és énekelek. Magammal ragadtam a közönséget, és egy tapsorkán volt az ajándék. Az évtized legsikeresebb daljátéka azonban Kacsóh Pongrác János vitéz c. előadása volt és maradt is – alapítja meg Katica néni. – Iluskát jómagam, Kukorica Jancsint Pethő Lajos alakította, a darab főrendezője pedig Kohút János volt.

Az egész előadás a TSK pályáján játszódott le, s így térbeli akadály nem volt, a rendező a maximumig kihasználhatta a dalmű tartalma adta lehetőségeket.

– Emlékszik-e még valamelyik dalra ebből a daljátékból?

– Tudom én az összes dalát betéve –, s már éneklis is – Kukorica közt születtem, ott szedtek fel engem... Iluska dalaiból pedig: Strázsamester uram, kérem...

A huszárok élükön a strázsamesterrel, magasra emelt zászlóval a hús-vér lovakon, piros mentével a vállukon és piros csáköval a fejükön vonultak el a színpad és a közönség előtt. Ezt látni kellett, mert leírni, elmesélni nem lehet. De mi, szereplők sem hagytuk ám magunkat, szinte egymást múltuk felül az alakításban. Szívünk-lelkünk a bemutatóért dobogott. Ezért

nincs is jogom magamat kiemelni, hiszen még az epizód szereplők is képességeiken felüli teljesítményt nyújtottak. De a 24-26 tagú zenekar élén Stuchlik Lajos karnaggal is részese volt a dalmű sikerének. Talán senki sem gyakorolt annyit, mint ők. A dalmű partitúráját betéve tudta minden zenész.

Katica néni azt mondja, hogy azokat a fellépéseket, de főleg a János vitézt, soha nem felejtje el. Meg a kabarékat sem, amiket a repertoár szüneteiben adtak elő. Ezek tarka, prózai, verses-zenés összeállítások voltak.

– Van-e olyan, ami különösen megmaradt emlékezetében?

– Van bizony. Az egyik ilyen kabarérendezvényen hatalmas sikert arattunk, amihez a véletlen is jócskán hozzájárult. A jelenetet Hemrih Misi-vel adtuk elő, Spanyol tánc volt a címe. Igyekeztünk minél több spanyol motívumot alkalmazni, megfelelő légkört teremteni és megfelelő öltözetet felvonultatni.

Produkcióink nagy hevében azonban a csizmám sarkantyújával majdnem a térdemig felhasítottam a spanyol szabású szoknyámat, és így elég komikus változatot kaptam a mi spanyolos viseletünk és táncunk. Hogy a helyzetet valahogy megmentsem, Misi kollégám úgy rongyosan kipenderítette a színpadról. Az érdekesség benne az, hogy a közönség biztos volt benne, hogy ez a tánc tartozéka, és hatalmas tappsal jutalmazott bennünket. Szünet nélkül kérték, hogy „Újra, újra!” Mi meg a kulisszák mögött gyorsan körültéptük a felszakadt szoknyát, s úgy, abban a megtépázott, körülszakított szoknyában rontottunk a színpadra. De nem volt sem ének, sem tánc, csak szépen meghajolva búcsúztunk a közönségtől. Az emberek állva üdvözölték a produkciókat azzal a szent meggyőződéssel, hogy ezek a jelenetek a műsor tartozékai. Engem meg már az ájulás környékezett. A fontos mégis az, hogy a nagy kellemtelenséget sikerült kiugró sikerre fordítani. Ezt soha, de soha nem fogom elfelejteni – mondja végezetül Zimmermann Katica.

VARGA Antal

Félálmaink valósága – amikor egy tányér meleg étel többet ér egy palotánál

Mély emberi kérdések a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók 29. Találkozásán

Mi történik, ha egy félkész előadás helyett hirtelen új darabot kell színpadra vinni – és a választás egy olyan történetre esik, amely régóta a rendező lelkében él? A nagyikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulata Boldizsár Péter *Félálmaink* című darabját mutatta be. Az előadás két hajléktalan sorsán keresztül tanít meg bennünket arra, mit is jelent valójában megbecsülni az élet apró, mégis lényegi örömeit.

A rendező, **Király Sándor** már évek óta szeretne volna színpadra vinni a darabot.

– Január végén történt egy kisebb „baleset” – az egyik színészünk nem tudta vállalni a szerepét abban az előadásban, amit már novemberben elkezdtünk próbálni. Így egy félkész darabbal maradtunk, és új művet kellett keresnünk a szemlére. Végül nem is kellett sokáig gondolkodni: úgy döntöttem, eljött az ideje, hogy megvalósítsuk ezt a régóta dédelgetett tervet. Szeretek olyan darabokat színpadra állítani, amelyek után a nézőnek még napokig jár az agya. Ne csak megnézzé, nevéssen, hazamenjen és elfelejtse – hanem gondolkodjon rajta. Ez a mű pedig, bár rövid – mindössze 40-45 perces –, és egyszerű nyelven íródott, rengeteg mondanivalót rejt magában. A háttérgondolatok mélysége pótolja az előadás hosszát.

– Mi a darab fő üzenete?

– Sokféleképpen lehet értelmezni, de számomra az apró örömek kereséséről szól. Két hajléktalan történetét meséli el, akik egyik

napról a másikra élnek. Nincs semmijük, nem vágnak gazdagságra, csak álmodoznak – egy tányér meleg ételről, egy fürdőszobáról, egy nő közelségéről vagy egy fehér pokrócról, amivel valaki betakarja őket. A fehér szín itt a tisztaságot, az emberi méltóságot is jelképezi. Ezek a vágyak töltik meg az életüket, ezek adnak értelmet a mindennapoknak. Hajlamosak vagyunk természetesen venni, hogy van mit ennünk, van fedél a fejünk felett. És közben elfelejtjük értékelni ezeket az alapvető dolgokat. Ez a darab arra szeretné felhívni a figyelmet, hogy milyen sokat jelentenek az ilyen apróságok. Láttam már sok embert, akik nem panaszkodnak, nem vágnak nagy házra vagy drága autóra – egyszerűen megelégednek azzal, amijük van, és őszintén meg is becsülik azt. Ez a legfontosabb: becsülni azt, ami a miénk.

– Milyen kihívásokkal néztek szembe a próbafolyamat során?

– A legnagyobb kihívást az idő jelentette. Rendezőként már korábban összeállítottam a próbák menetrendjét, de amikor kiderült, hogy az eredeti darabot nem tudjuk folytatni, az olyan érzés volt, mintha elütött volna egy vonat. Egy hét alatt össze kellett szednem magam, és egy teljesen új tervet kellett készítenem. A szemlére való felkészülés pedig sürgetett – ez már a 29. alkalom, hogy megrendezik, és mi vagyunk az egyetlen társulat, amely eddig minden egyes szemlén részt vett. Egyszerűen nem hagyhatuk ki. A szívem szakadt volna meg, ha nem lehettünk volna itt.

– Milyenek a közönség visszajelzései?

– Nagyon pozitívak. A közönség értékeli a darab egyszerű nyelvezetét és a mély tartalmát. Az író előtt le a kalappal, tíz oldalban olyan történetet adott a kezünkbe, ami valóban megérinti az embereket. Még azok is, akik nem járnak rendszeresen színházba, odajöttek hozzám, és azt mondták: „Értettük, jó volt.” Ez számomra azt jelenti, hogy az előadás valódi ereje az egyszerűségében rejlik – mutatott rá a rendező.

Noha kevés idejük volt a felkészülésre, a fiatal színészeket ez sem állította meg. Az egyik hajléktalan **Gyuránki Norbert** alakítja, aki elmondta, hogy az eddigi szerepeihez képest

a mostani karakter sokkal nagyobb lehetőséget ad a kibontakozásra.

– Valahogy közelebb áll hozzám, mint a korábbiak. Nem tudom miért, de könnyen meg tudtam formálni. Talán azért, mert szeretek hangoosan beszélni, parancsolgatni – és ebben a darabban erre bőven van lehetőségem. Persze vannak benne komolyabb, szomorúbb jelenetek is, azokat már nehezebb volt hitelesen átadni. Az elmúlt években sok drámában szerepeltem, úgyhogy ez is ment, csak meg kellett tanulni, át

kellett érezni. A próbák elég sűrűek voltak, mert mi is dolgozunk napközben – én délelőtt, a színésztársam délután –, így este fél tízkor tudtunk csak készülni. Két hónap alatt raktuk össze az előadást, és bár feszített volt a tempó, sikerült. A visszajelzések pedig nagyon jók, eddig szinte csak pozitív kritikát kaptunk – mondta Norbert, akinek színésztársa, **Csikós Dávid** is hasonlóképpen nyilatkozott a közönség reakcióiról. A darab mély mondanivalója azonban jobban megérintette.

– Számomra ez az előadás kicsit nehezebb volt. Nem a kapcsolat a színpadi barátommal – az megy, mert az életben is hasonlóan ugratjuk egymást –, hanem inkább a hajléktalan lét megjelenítése jelentett kihívást. Nehéz volt beleképzelni magam egy ilyen élethelyzetbe, mert – szerencsére – nincs benne személyes tapasztalatom. A darab üzenete számomra az, hogy soha ne adjuk fel az álmainkat, ne csupán a hiányokra összpontosítsunk, hanem tudjunk örülni annak, amink van – zárta gondolatait a fiatal színész.

Móricz Éva

Dobozoltak a Marások

Örkény István egyik legismertebb művét, a Tóték című groteszk vígjátékot hozta el Temerinbe a topolyai Mara Amatőr Színház

Hogyan lesz egy köztisztelőnek örvendő emberből megalázott szolga? Mit tesz az emberrel a háború? – feltételezhetően sokunkban ezek a kérdések fogalmazódnak meg, amikor az eredetileg Mátrászentannán zajló, deformált és torz elemekben bővelkedő történetet kísérik figyelemmel a közönség soraiból. Egy dráma, amelyben kifordult és értékvesztett világ tárul elénk.

Noha a topolyai Mara Amatőr Színházban már korábban is szóba került Örkény István örökérvényű művének feldolgozása, annak színpadra állítására mostanáig nem vállalkoztak. Ennek egyszerű az oka: a Tótékat már megannyi társulat eljátszotta a Kárpát-medencében – emelte ki **Sörfőző Károly**, a társulat alapítója és vezetője. – Ilyen megfontolásból korábban már néhány rendezőt lebeszéltem erről a darabról, **Körmöci**

Petronellát viszont nem sikerült, de egyáltalán nem bántam meg. A történet mondanivalója napjainkban is igen aktuális, a kisember elnyomása, megalázása, ha fogalmazhatok úgy, soha sem megy ki a divatból. A mi feldolgozásunk olyan „Marás”

lett. Egyik újságíró kollégám korábban meg is jegyezte, hogy a Mara egy kicsit más, mint a többi társulat. Ezt valójában az apró finesztekből, a mozgásból és a jellegzetes szövegtolmácsolásból érzi a néző, és aki már látott bennünket a színpadon, az tudja, hogy most miről beszélek – hangsúlyozta a csaknem 23 éve működő társulat vezetője. Elégedetten állapította meg, hogy a topolyai bemutatót követően pozitív visszajelzéseket kaptak a közönségtől és a szakmától, ami Sörfőző Károly olvasatában azt jelenti, hogy jól sikerült a darab.

A felkészülés mintegy négy hónapig tartott, heti egy-két próbával – mesélte **Világos Róbert**, aki az őrnagyot játssza az előadásban. – Komoly munka van mögötte. És úgy érzem, annak ellenére, hogy amatőrök vagyunk, egy jól kidolgozott előadást hoztunk össze, amihez szükség volt a rendezőre,

a csapatra, de sok-sok kitartásra is – tette hozzá Róbert, aki több év után most először kapott főszerepet.

A Tótnét alakító **Petrás Gizella** szinte a kezdetek óta tagja a Marának, így pontos betekintése van abba, hogy az elmúlt években miként alakult az amatőr színjátszás Topolyán. – A fiatalok jönnek-mennek. Csatlakoznak, és mire

összeszokunk, iskolai vagy egyéb kötelezettségeik miatt feahagynak a színjátszással. Szerintem ez a legnagyobb probléma, de feltételezem, hogy más társulatoknál is hasonló a helyzet – emelte ki Gizella. Mint mondta, rengeteg lemondással jár az amatőr színjátszás, gyakran ugyanis az éjszakába nyúlnak a próbák, de amikor elkészül egy előadás, és a közönség hosszú tapssal köszöni meg színházi élményt, úgy érzik, hogy valóban megérte.

A topolyai amatőrök harmadik alkalommal dolgoztak együtt Körmöci Petronellával. – Jó érzés volt visszatérni hozzájuk, élveztem a közös munkát. Már az elején ragaszkodtam ahhoz, hogy magyar szerzőt válasszunk, illetve hogy mindenki szerepet kapjon, aki eljött az első megbeszélésre. Tulajdonképpen a gombhoz kerestük a kabátot, így is fogalmazhatnánk. A Tóték nagyon közel áll a szívemhez, egykoron fiatalembert én is játszottam Ágikát. A történet érdekessége, hogy éppen abban az időszakban maradtam állapotos a fiammal, aki most ugyancsak játszik az előadásban – mesélte a rendező, aki azt sem titkolta, hogy közel áll hozzá a groteszk műfaj. Petronella nem zárkózik el attól, hogy a jövőben is együtt dolgozzon a topolyaikkal, de meggyőződése, hogy az amatőr csapat fejlődésére pozitív hatással lenne az, ha minél több különböző rendezővel működne együtt.

Ádám Csilla

Ma a Találkozó színpadán

Van új a Nap alatt, ne ugassatok olyan hangosan a Holdra!

A Színes Szilánkok és a zentai KEX már gyakorlott csapatnak számít a Találkozó történetében, a Mázlisták számára is ismerősek lehetnek ezek a deszkák. Ahogy az utóbbi csoport nevéből is kiténik, mindhárman a szerencsés találkozásban reménykedhetnek. Rajtunk nem múlik: úgymond fogjuk az úgynevezett csipiszt, tekintetünk rendületlenül a színpadon csüng, várva várjuk a várhatót.

Újvidéki Magyar Művelődési és Művészeti Központ, Színes Szilánkok Diákszínpad

Színészek és pedagógusok ötlete volt az újvidéki és Újvidék környéki magyar fiatalokat hasznos időtöltéssel a színház falai között alkotómunkára ösztönözni. Így alakult meg 1996. március 1-jén a Színes Szilánkok Diákszínpad, és azóta folyamatosan foglalkoznak a felnövő generációkkal, immár 28 éve. Munkájuk lényege az anyanyelvápolás, a szárnybontogatás különböző művészeti (színművészet, zeneművészet, táncművészet stb.) ágazatokban. Nem utolsósorban művészetszerető és művészethez értő emberek nevelése is a céljaik közé tartozik. A felnövő generációk kultúrával kapcsolatos igényességének és hozzáértésének a megala-pozása is a dolguk. Az elmúlt 28 évben kb. 1000 gyerek, fiatal járta végig velük ezt az utat, és mostanáig már nemcsak újvidéki tagjaik vannak, hanem pirosi, budiszavai, temerini, szenttamási, sőt becsei és doroszlói fiatalokkal is bővült a csapatuk. Két korcsoportban dolgoznak a fiatalokkal. Jelenleg 60 tagja van a Diákszínpadnak és a profi színművészeknek, zenészeknek stb. köszönhetően magas szintű színpadi képzésben vesznek részt. Hazai és külföldi fesztiválokon, találkozókra elnyert díjak sokasága bizonyíték a minőségre, például a legjobb előadásért, rendezésért, koreográfiáért, színészi díjak és különdíjak. Színvonalasan alkotni, ez a mindenkori jelszavuk. És jövőre 30 évesek lesznek!

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2003 – Bambach Róbert-díjjal tért haza a társulat a legjobb alternatív/új formákat kereső előadásért

2013 – a Bambach Róbert-díjat az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpad kapta a *Végletek* című előadásért. A mozgásszínházi produkció rendezői: Csáki Beáta, Léphaft Ágnes és Tóth Laura

2017 – Bambach Róbert-díjat ítéltek oda a csoportnak a Fekete Ádám drámája alapján készült *Csoportkép (természetes fényben)* című produkciójáért. Rendezte: Crnkovity Gabriella

2023 – A zsűri a Zentai Magyar Kamaraszínház különdíját, csoportos belépőt a társulat

valamely előadására, az Újvidéki Magyar Művelődési és Művészeti Központ Színes Szilánkok Diákszínpadának ítélte oda

2024 – A legszebb színpadi beszédért a zsűri Szántó Róbert-díjjal Barna Sára Mátét tüntette ki. Az Újvidéki Magyar Művelődési és Művészeti Központ Színes Szilánkok Diákszínpadának tagját *A Pál utcai fiúk* című musicalben láthatta a közönség

2024 – A zsűri a csapatépítő tevékenységért járó díjat a Színes Szilánkok Diákszínpadának ítélte oda

Színes Szilánkok Diákszínpad bemutatja:

Szabó Magda: *Abigél* (90')

Dráma

Rendező: Mészáros Crnkovity Gabriella

Rendezőasszisztens: Szabó Regina

Hangtechnikus: Vukašin Vojvodić

Fénytechnikus: Bíró Tibor

Plakátterv: Jankovics Bocskovity Éva

Fotók: Pongó Gábor

Szereplők:

Vitay Georgina – Repstok Dóra és Vorkapić Emma

Vitay tábornok – Német Attila m.v.

Torma Gedeon – Bába Kristóf

Zsuzsanna nővér – Vorkapić Anja

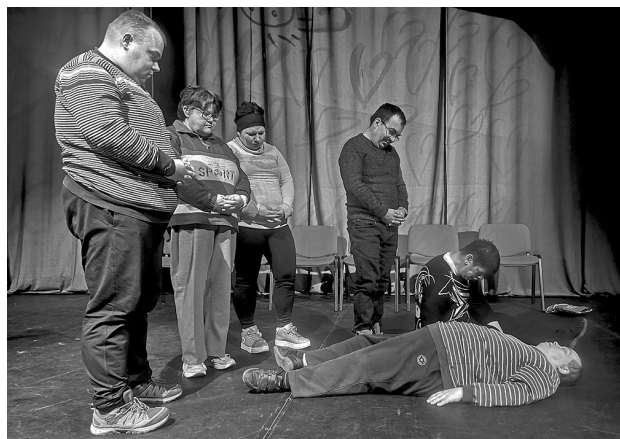
König – Brasnyó Albert

Horn Mici – Ladisity Nóra
 Kalmár Péter – Kerekes Zalán
 Szobor – Bubalo Ines
 Torma Piroska – Vajda Laura
 Kiss Mari – Repstok Martina
 Bánki – Pašćan Anđela
 Murai – Kabók Blanka
 Szabó – Derkovity Hanna
 Ari – Živanac Léna
 Kuncz Feri – Klajner Róbert
 Pap – Trkulja Teofil
 Hajdú tanárnő – Valentin Adrianna
 Suba – Szántó Róbert
 Vasutas/Katona – Figura Gábor
 Mráz – Sós Viktor
 Katona – Bohocki Martin
 Katona – Živanac Beren

16 éven aluliaknak nem ajánlott

Együtt Velel Értük Értelmi és Testi Fogytékosok Érdekeit Védő és Segítő Egyesület, Málisták, Magyar Kanizsa

A magyar kanizsai Együtt Velel Értük Értelmi és Testi Fogytékosok Érdekeit Védő és Segítő Egyesület több mint tíz éve keresi a kapcsolatot és építi a hidat az átlagpopuláció és a fogytékkal élő emberek között. Az egyesület szintársulatának tagjai 2017-ben adták maguknak a Málisták nevet. Előadásai személyes találkozásnak biztosítanak terepet. Olyan emberek nyilatkoznak meg bennük, akiknek alig van hangjuk a közösségben. Olyan érzéseknek, örömeknek, kétségeknek és félelmeknek próbálnak hangot, formát adni, melyekről nem – vagy csak elvétve – beszélünk. A komplex próbafolyamatok során a drámapedagógia, a művészetterápia és a kontakt-improvizáció elemeit is felhasználva alakult ki az a színházi nyelv, melyen az előadók saját maguk nevében, de magukat nem kiszolgáltatva szólalhatnak meg.

A Málisták bemutatja:

Átesés (55')

Profán misztérium

Rendezte: Oláh Tamás és Kávai Eleonóra

Szereplők:

Apci Ágota

Engi Livia

Fehér Slavica

Lukács Szintia

Szalma Zsombor

Vásár Róbert

Váradai László

12 éven aluliaknak nem ajánlott

KEX Egyesület

A legfrissebb büszkeségük, hogy az idei Mohácsi Busójárás hivatalos fellépői között lehetnek, amely a 2025-ös turnéjuk 14 állomásából a második.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2023 – A zsűri rendezői különdíjat adományozott Döme Zoltánnak, a zentai KEX társulat művészeti vezetőjének

A KEX Egyesület bemutatja:

Döme Zoltán – Bimbó: A jó, a rossz és az ember (60')

Vígjáték

Rendezte: Döme Zoltán – Bimbó

Díszlet, jelmez, zene, technikai munkatárs:

Döme Zoltán – Bimbó

Szereplők:

Nyilas Andrea

Fendrik Zsolt

Piros Bálint

Pásztor Dániel

Nehogy kihagyjuk a 29. Szemlét, mert akkor nincs élet utána!

A nagykikindai József Attila Színtársulat értékelése

A nagykikindaiak az idei évben Boldizsár Péter *Félfalmaink* című előadásával érkeztek. Na, nem így tervezték, egy másik előadást kezdtek el készíteni, s már a cél előtt változtatniuk kellett az elképzeléseiken. Nem hiába Sanyi a Király Kikindán, ehhez a régóta őrizgetett szöveghez nyúlt, amelyet igaz ami igaz magának tartogatott, ő szerette volna eljátszani. Semmi ok az aggodalomra, a szereplők kiemelkedően teljesítettek, nem okoztak csalódást!

Az értékelést **dr. Góli Kornélia** kezdte, aki gratulált a társulatnak és megosztotta velük, hogy rendkívül jól érezte magát és élvezte az előadást. „Kellően elgondolkodtatott és egy nagyon jó színészi játékot láttam.” Az első javaslat az előadás kapcsán az volt, hogy az első jelenetnek, amikor a két lány (**Fazekas Vivien** és **Szili Teodóra**) beszélget, legyen valamilyen története, azt ott érdemes lenne megnyújtani, mert így kicsit furcsa volt, hogy ők eltűnnek, és hirtelen lesz este. Ez kapcsán **Szabó Regina** azzal egészítette ki Nelli meglátásait, hogy a lányok akár meg is ijedhetnek a hajléktalanoktól, s ezzel alakulhatna tovább a történet. „Mert így olyan volt, hogy az egy külön rész, meg ők egy külön rész, és ha a kettő összeolvad vagy az egyikből jön a másik, akkor az talán jobb lenne, mert akkor rögtön megkapom azt, hogy ők kicsodák, hogy tőlük félnek az emberek, vagy hogy a hajléktalanokhoz egyébként milyen a viszony.” Regina meglátása szerint, amivel később Nelli is egyetértett a kosztümök nem tükrözték teljesen a hajléktalanságot, a rossz állapotot. Szerinte az elején jobban be kellett volna mutatni, hogy milyen szomorú helyzetben is van ez a két hajléktalan, hogy aztán ért-

hetőbb legyen a nézők számára mi is az oka az álmodozásnak. „Miből jön ez a nagyon sok megelevenedett kép vagy jelenet? Mi viszi rá őket, mennyire rossz az életük, mennyire szenvednek? És akkor ebbe tudnak tulajdonképpen megnyugvást találni vagy ez az, ami élteti őket. Miért álmodoznak? Annak nagyobb nyomatót adni” – mondta Regina.

Ezzel egyetértve Kornélia ezt mondta: „kicsit olyan érzésem volt a legelején amikor megérkeztek a fiúk, hogy ez olyan jó buli. Az az érzés hiányzik, hogy itt két meggyötört ember keres egy helyet, ahol aludhat. Kicsit viccesre volt hangolva, pedig, ha ott megszületik, hogy én elkezdem őket sajnálni, akkor még fantasztikusabb az, ahogy megyek velük később ebbe az álmvilágba”.

Regina felvetette a kérdést, hogy az előadás végén, amikor a hajléktalanok kimennek, akkor miért van zene, s az elején viszont miért nincs, erre rákapcsolódva viszont **dr. Mezei Kinga** azt érezte, hogy ez így nagyon szép volt, mert bemutatta, hogy honnan hova jutott el ez a két ember. „Ők végigmennek ezen a belső utazáson, nekem a zene pont azt a hangulatot hozta be, ahova ők eljutottak ebben a belső utazásban. Nekem az elejéről egyáltalán nem hiányzott a zene.” Ez kapcsán felmerült az a kérdés is, hogy vajon a két hajléktalan miért érzik némán, erre viszont **Király Sándor** válaszolt, aki azzal magyarázta rendezői döntését, hogy az ilyen sorsú embereknek, amikor véget ér egy napjuk, akkor már semmi energiájuk és kedvük cseverészni a társukkal. Ezzel a meglátással a zsűritagok teljesen egyetértettek, viszont úgy érezték, hogy ők ezt a kimerültséget és megviseltséget nem látták a fiúkon.

Az értékelést Kinga folytatta, aki megdicsérte a fiúk munkáját és külön

kiemelte azt a jelenetet, amikor **Csikos Dávid** a nőket látta és láttatta. Felhívta a figyelmet a ritmus fontosságára is. „Annyira gyönyörű csöndek, kitartott pillanatok, testbeszédetek voltak. Nagyon szépen el vannak játszva ezek a dolgok, de ahhoz, hogy ezek még erőteljesebben előjussanak pont azokon a pontokon, ahol helye van, én javasolnám, hogy azokat a helyeket, ahol megy a szöveges történet, ott lehetne a ritmuson, a tempón picit dolgozni, mert sokkal jobban beütnének azok a pontok, ahol leáll” – mondta Kinga, s ez kapcsán Nelli példának a méricskélős jelenetet hozta fel.

Kornélia kihangsúlyozta, hogy az előadás nagyon szépen építkezik, remek íve van és nagyon jól megismerhetjük a szereplőket.

Gyuránki Norbertnek azt tanácsolta, hogy az éhséges jelenetein érdemes lenne dolgozni, mert azokat jobban is lehetne fokozni. „Végiggondolnám, hogy először, amikor azt mondom, éhes vagyok azt hogyan mondom, másodszor a düh, hogyan megy fel bennem, mert ő (Dávid) piszkál és a végén már lehetne úgy, hogy: ütök! Ne egyformán hangozzon el, hogy éhes vagyok. Ez épülhet, eljuthat egyenesen a kiabálásig.” A zsűri egyhangúan kiemelte a kádas, leveles és a katonás jeleneteket. „Én is láttam azokat a dolgokat, amiket láttattatok egymással. Jól működött ez a képzeljük el, hogy milyen lenne, ha.” – mondta Nelli.

Kinga rátért a darabban többször említett fehér takaróra, ami az előadás végén meg is jelenik a színpadon. Úgy véli, hogy nagyobb hangsúlyt is kaphatna, jobban fel lehetne építeni a hozzá kapcsolódó vágyakat, több érzést le-

hetne ehhez kapcsolni. „Szerintem ezt meg lehet csinálni, a fiúk nagyon ügyesek. Eljuttatni ezt a fehér takarót odáig, hogy a darab háromnegyedénél, amikor elhangzik a takaró, nekem akkor már gombócban legyen a torkom. Itt a nézőt el lehet juttatni a fehér takarón keresztül a sírásig.” A zsűritag kiemelte Dávidot, hogy nagyon sokat fejlődött a színpadi beszéde, de van még rajta mit csiszolni, sőt érdemes is.

Regina elmondta, hogy nagyon tetszett neki, hogy milyen szépen alakították a fiúk a szerepeket, külön megdicsérte a némajátékokat. Emellett rátért arra, hogy a nők jelenetknél lehetne még „nyárcsurgatósabb” a szerep, mert például a rántott csirkénél nem volt gond ezzel. Sándor ezt a fűk korával indokolta, hiszen még fiatalok. 😊

Berkó Csuárdity Tamara

Abszurd mosoly a bársonyos csöndben – Amikor a hadoszlopok átmasíroznak egy család életén

A topolyai Mara Amatőr Színház Tóték c. előadásának értékelése

Egy család bedobozolja a kételyt. A néző bedobozolja a családot. A nézőt dobozba zárja a színház.

Dr. Góli Kornélia gratulált az egész társulatnak a produkcióhoz. Leszögezte, hogy nagyszerű előadást láthatott a közönség. „A Tótékat nagyon-nagyon szeretem” – kezdte az értékelést. Kifejtette, hogy a művel való találkozásakor talán nem szembetűnő, mégis ez a dráma mély történelmi traumát fejez ki. „A dobozolásban benne van a történelem és benne van a trauma” – mondta. Kornélia mindenkit megdicsért finom, aprólékos, összetett játékáért. Kiemelte a Tótot alakító **Sörfőző Károlyt**. A színész remekül bemutatta, hogy Tót, a családfő hogyan adja fel fokozatosan az elveit, miközben maradék önbecsülése megőrzéséért harcol. Az őrnagy (**Világos Róbert**) színpadi jelenléte rendkívül erős volt. Éreztük, ahogy a karakter lassan mindenki mását maga alá gyűrt, ahogy fokozatosan átvette az irányítást a család megszokott élete felett. **Petrás Gizella** nagyon jól megjelenítette Tótné kettősségét, aki egyfelől nagyon határozott tud lenni a férjével, miközben anyaként folyamatosan aggódik a fronton harcoló katona fiáért. **Kovács Nemes Kata** aprólékos munkával színezte ki Ágika szerepét, mindig oda kel-

lett rá figyelni. **Péter Györk** nagyon egyszerűen és nagyon emotívan jelenítette meg a postás szerepét. „A darabban az idős asszony jelenléte hihetetlenül fontos” – mondta Kornélia a **Bata Rozálija** által alakított szereplőről. Hol magára vonzza a nézők figyelmét, hol pedig a háttérbe húzódik. Gizi Gézané, akit **Benei Rebeka** játszott, nagyon visszafogottan, sejtelmesen közeledne az őrnagyhoz. Összegzésképpen a zsűritag elmondta, hogy az összes szereplő nagyon jól, pontosan megérezte, hogy hogyan lesz a történet kerek egész. A '42-es topolyai levélről szólva hozzátette, elgondolkodtató, hogy ennek az univerzális történetnek kell-e ily módon helyi jelleget adni vagy sem. Azon is el lehetne gondolkodni, hogy a végén a dobozzal építése folytatódjon-e, vagy inkább tűnjön el, hiszen a dobozolás jelkép.

„Szerintem remek a szereposztás. Tényleg mindannyiótokra jól illik a karakter, amit játszik” – jelentette ki **dr. Mezei Kinga** az értékelése elején. Kitért rá, hogy lehetett volna kicsit több ritmus-, illetve tempóváltás néhány jelenetben, de ez valószínűleg változni fog, hiszen a társulat nem játssza régóta a darabot. A postást alakító színésznek mintha időnként meg-

lett volna a véleménye arról, amit a karakter csinál, pedig ez a szereplő szentül hiszi, hogy amit tesz, az jó, valójában nincsen benne kétely. Kinga hangsúlyozta, hogy a kötögetős idős asszony színpadi jelenléte nagyon erős volt, a virágcsokros részt külön kiemelte a zsűritag. A színpadkép összességében szép, de a kartondarabolás jelenetekben még lehetne fejleszteni, mert nem mutat jól, hogy „a semmit vágják”. Ezt el lehetne rejtteni valahogy. Elmondta továbbá, hogy hiányérzet maradt benne a fő dobozolás jelenet kapcsán, ami lehetne tempósabb, gyorsabb, kényszeresebb, fanatikusabb. Sőt, ha ő lenne a rendező, talán egy néma dobozolás jelenetben hangsúlyozná ki a lényegét, hogy milyen abszurd módon nőtt a család fejére az őrnagy.

„A kulcspont az, amikor a család megtudja, hogy meghalt a fiú. Ott lehetne még a dobozolást az örületig fokozni, ez még jobban bevonná a nézőket” – vette át a szót Kornélia. Kinga a trió jelenetre tért még vissza: jelezte, hogy a dobozzal jelentéstartalmát talán újra lehetne gondolni. A darab rendezője, **Körmöci Petronella** kifejtette, hogy ez az elem több jelentést is hordoz: egyrészt jelképezi, hogy egyetlen ember halála nem állítja le a hadigépezetet, másrészt a világháborút követő szocialista építkezési lázra utal, de arra is, hogy a család elzárja, befalazza saját magát.

Szabó Regina kiemelte, hogy szép és aprólékos munka volt minden karakter megformálása. Gizi Gézáne köszöntőjére külön felhívta

a figyelmet, ugyanakkor megjegyezte, hogy szeretett volna többet megtudni erről a karakterről. „Szerettem volna jobban megtudni, hogy ő milyen” – mondta a zsűritag. A családi idill átváltozását megfigyelni kifejezetten izgalmas volt. Regina is a dobozolás jelenetét emelte ki, hogy ott nagyon jól ki lehetett volna domborítani a darab groteszkségét. Tót beleörülése elég fokozatos és visszafogott volt. „Az én értelmezésemben nem ilyen az örület” – hallottuk az értékelésen. A végcs jelenetnél úgy tűnhetett, hogy egy adott pillanatban eltűnt a készítés, erre talán érdemes odafigyelni. A postás monológjai közül kiemelkedett az, amelyikben elmondja, hogy meghalt a fiú, az nagyon jól sikerült. Viszont szintén hozzá kapcsolódik, hogy az elején talán nem lett volna muszáj feljönnie a színpadra. Többször is úgy tűnt, hogy megtörte a színpadképet, ami egyébként rendkívül szép volt. Tótné otthonossága, háziassága és Ágika sürgölődése nagyon jól működött.

Több zsűritag is felhívta a társulat figyelmét a jelenetösszekötő menetelések fontosságára, jelezve, hogy ez az elem is fejleszthető.

A rendező a kérdésre válaszolva kifejtette, hogy korábban hivatásos színészként játszott már ebben a darabban, és nagyon élvezte. Illetve 3 szövegkönyv egybeírásából jött létre a Színjátszó Találkozó bemutatott darab szövegkönyve.

Döme Szabolcs

Holnap a Találkozó színpadán

Sorjáznak a kérdések, egyébként is tűkön ülünk

Mi történik, ha egy forradalmár beleszeret az ellenség lányába? Alfred és Kitty házassága tönkremegy? Ki az az Alfred? És ha már itt tartunk: ki az a Kitty? Mihez lehet kezdeni akkor, ha az ölünkbe pottyan egy hulla? Az utóbbi kérdésre a válasz egész biztosan az, hogy hívni kell a rendőrséget – mi szoltunk, megmondtuk szépen: tiszteljük a törvényt és mossuk kezeink.

Április 10., csütörtök, 15:00

Európa Kollégium Színjátszó Szakköre, Újvidék

Kiss József: *Az angyalok nem sírnak* (70')

Rendező: Gusztov Endre

Az előadásról: Az 1956-os hősről minden évben megemlékezünk. De milyen lehetett azoknak, akik ott voltak október 23-a után? Hogyan reagált egy ÁVH-s alezredes a történetekre? Mit szolt a történetekhez „apuci pici kommunistája”? Hogyan foglaltak el egy lakást a fiatal forradalmárok, hogy löállást állítsanak fel? Mi történik, ha egy forradalmár beleszeret ellensége lányába? És mi történik ezzel a lánnyal november 4-e után? Ezekre, és még sok más kérdésre kaptak választ az Európa Kollégium Színész Szakkörének tagjai, amikor elővették Kiss József *Az angyalok nem sírnak* című drámáját, melyet aztán egy adag humorral körítve nagy örömmel adnak elő.

Április 10., csütörtök, 17:30

Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Tóba

Az egyesület színjátszó csoportja

Margaret Mayo: *A golya* (70')

Bohózat

Rendező: Lackó Farkas Erzsébet

Az előadásról: Alfred és Kitty házassága tönkremegy. Hogy visszacsábítsa férjét, Kitty és barátnője, Ági abszurd módszereket alkalmaznak. A házasságban a legnagyobb gondot a gyermektelenség okozza, de a két hölgy agyament ötlete fokozatosan bonyolítja a helyzetet.

Április 10., csütörtök, 20:30

Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Kupuszina

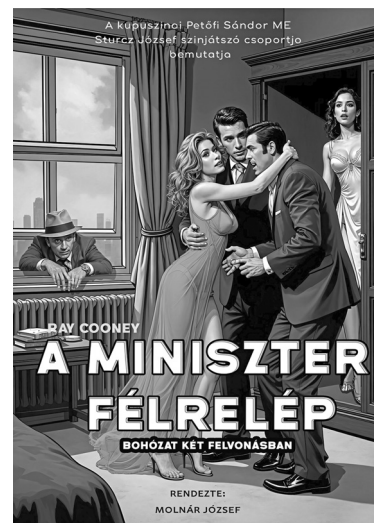
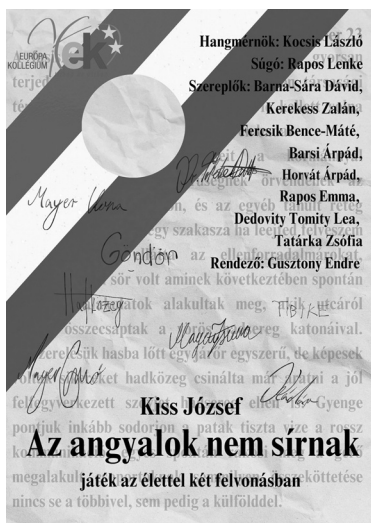
Sturcz József Színjátszó Csoport

Ray Coony: *A miniszter félrelép* (120')

Bohózat

Rendező: Molnár József

Az előadásról: Richard miniszter helyett mindig titkára, George viszi el a balhét. De a cinikus kormánytag most alaposan benne van a pácban. A Westminster hotelben tervezett kellemes kis estét az ellenzék titkárnőjével, miközben a parlamentben éjszakai ülés zajlik, ám a legizgalmasabb pillanatban ölünkbe pottyan egy hulla. Richard odarendeli George-ot, hogy takarítsa el, míg ők lelépnek, ám az akció nem pont úgy sikerül, ahogy akarták. Megjelenik a féltékeny férj, szétveri a berendezést, a szállodaigazgató pánikba esik, a hulla pedig lábra kap.

Az idén van Szilágyi László születésének 110. évfordulója

Szilágyi László 1948 és 1964 között a Szabadkai Népszínház, 1964 és 1980 között az Újvidéki Rádió dramegyüttesének tagja volt, majd az Újvidéki Televízió rendezőjeként tevékenykedett. Autóbalesetben vesztette életét 1980-ban. Szabadkán számos nagy drámai szerep alakítója. A Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség 2004-ben Szilágyi László-díjat alapított, amelyet minden évben a legjobb férfi főszereplőnek ítélnek oda a Találkozózn.

Hét Nap

TÁRCA

Vajdasági kincsestár

Szilágyi László

Színházban, rádióban és televízióban – mindenkivel összekacsintó akasztófahumorról – Ő volt a megsüvegelendő Nagy Tehetség a szabadkai Népszínházban – Újvidéken a lázadóból türelmes műsorszerkesztő lett

Szenvedéstörténete Szilágyi Lászlónak is volt. A sikert átélni, részesévé lenni kellemes állapot. Pusztíthatatlan kedéllyel vetette be magát a szabadkai tisztviselő a teátrum munkájába, mindenkiel összekacsintó akasztófahumorról szerepelt már az ötvenes években – még gyermekmuskaliban is (Aladár nem számár). Játékos józansága, mindig egészséges kíváncsisága, fáradhatatlan mozgékonyága, minden slamasztikából kiútkereső optimizmusa kezdetben mind előbbre vitte, sikeremerré avatta. Ő volt a megsüvegelendő Nagy Tehetség. Játékának tisztasága, hite és színháztisztelete csodálatraemlítő volt. Számára a színház maga volt a játék, az a Játék, amit csak nagyon komolyan, elhivatottan lehet csinálni.

1952-ben debütált Komor Gyula Aladár nem számár című gyermekmuskalijében, Aladár szerepében. S aztán szerepek, szerepek: Callimaco a Mandragorában, András az Ember a híd alatt című színműben, Ivo Perić az Elítéltekben, Veranni mérnök a Huszonégy szál piros rózsában, Mihály a Magdics-ügyben, Petrucio A makrancos hölgyben, Aleksa a Füllentő és hazugban, Zoran a Napraforgóban, Trajan a Titanickeringben, Mario a Vakarcsban, Oberon A szentivánéji álomban, Don Diego a Két szék közt a pad alattban, Tamás a Szörnyű szerencsében, Hlesztakov A revizorban, Leonardo a Véres menyegzőben, Thomas Keefe a Lázadás a Caine hajónban, Zbysko a Finom úriházbán, Báro az Éjjeli menedékhelyben, Fred a Tisztességtudó utcáiban, Algernon a Csak Szilárd legyében, Jimmy Porter a Dühöngő ifjúságban...

Mennyi szerep, mennyi kiváló alakítás! Mindig azt az elvet vallotta, hogy a színház

törekedjen a közönség meghódítására, de tudja is, hogy miként kell azt elérni. Fontos a „program”. Ha nincs program, nincs színház. De hát a hatvanas években, amikor Dévics Imre vezette a Népszínházban a magyar társulatot, már volt érvényes a programtalanság, s Szilágyi László bizalmatlankodva bár, de elfogadta a műsortervet. Ő maga menekült a szívárványos, buja tarkaságtól, ám az egy tőről fakadó sokszínűség sem izgatta a fantáziáját. Fedezze fel a színház az itt és most valóságából, a közös korélményből származó egybehangzást – hangoztatta gyakran a társulati üléseken. Tisztán akart látni, a maga munkás-dolgos, gőzbe-párába burkolózó vegyonyhatikai nem nagyon érdekelték. A színházban nincsen titkok, de varázslat, az van.

Higanymozgású párizsi vagány A milliárdosban, ravasz és hétróbas Mircia Aldea a Szarkafészekben. Ügyeszként a Fekete ventilátorban kissé halovány. Duzzogva vonul vissza, majd megrendezi – dacból – Csehov három egyfelvonásosát (Leánykérés, Lakodalom, Medve) Három szerelem és a többi címmel. Játsozták kétszer. Érzéksigázó mutavány, ám a közönség értetlenül fogadta. Szilágyi László hite szerint a művészeknek joga van lerázni magáról a társadalmilag rákényszerített általános szinpad normákat, joga van acsakodni az emberiségre, a puritán színházra rászokott nézőre. A Csehov-trilógiában szélsőségesen, zabolátlanul tagadott mindent, ami addig a színházban érvényben volt. Esméljen fel a néző, térjen magához! – hirdette. Az emberiség nap mint nap vásárra viszi a bőrét, akkor is, amikor leánykérőbe megy, amikor vígan ropja a táncot a lakodalomban. Szilágyi László, a rendező egész fantáziavilágát a közönség elé tárta. Korai volt. 1961 januárjában történt a „bukás”.

Színészként vigasztalódhatott Max Frisch Biedermann és a gyújtogatójában, majd Pavel Kohout Ilyen nagy szerelem című színjátékában és Lope de Vega A kertes kutyája című vígjátékában. Három szerep, három műfaj, s Szilágyi László mindháromban kiváló, rendkívüli alakítást nyújtott. Démoni, eszemment gyújtogató náci a Frisch-darabban, elesett emberke Romhányi Ibi oldalán a Kohout-dramában, szikrázóan szellemes és kamaszosan szeleburdi Lope de Vega művében. Míg rendezőként merészen értelmezett, színészként visszatartotta magát. Mégsem fogta sohasem a figurát lénán jellegtelene és szeszínre.

Aurél a Lédában. Tehetségének bizonyításával ebben az előadásban sem maradt adós. Ő a produkció legszínesebb egyénisége. Lefegyverezően mutatta be azt a lelki fo-

lyamatot, amelynek során a művészember, elvesztve lába alól a talajt, visszavedlik olyanná, aki már nem botránkoztatja meg környezetét. Titokban a Koldusoperára készült, Bicska Maxi szerepére vágyik, ám valami nyájas gonoszszággal tudatják vele, hogy a darabbéli Leprás Mátyás az eleganciát testesíti meg, alakja mulattató, míg a sztárszereplőnek komor és lehangelő jelenetei vannak. Szilágyi László megint arra kényszerült, hogy végigjárja a művészet bolondújtját. Megrendezi egy boldog pillanatban íródott vígjátékot, a Finom kis társaságot, eljuttatja – ragyogóan – Camille Sévigné vizsgálobíró az Ostoba lányban, Sedman Hardert a Boldogtalan holdban – milyen lenyűgöző lehetett volna ifj. James Tyrón szerepében! –, statisztálásra (!) kényszerül az ember, állat, erény című Pirandello-darabban, majd 1964-ben megváltik a szabadkai társulattól. Sohasem hívták vissza...

Szilágyi László okosabb és szomorúbb „örült” volt annál, semmint a józanok világát válassza. Az Újvidéki Rádióval, majd az újvidéki Televízióval dolgozott évekig, lázadóból türelmes műsorszerkesztő lett. Az M stúdióban szinpadra állítja Ionesco A kopasz énekesnő című művét és Beckett az utolsó tekercs című monodramáját, majd Varga Zoltán Útitársak című egyfelvonásosát és Gobgy Fehér Gyula Statisztikusok című szatiráját. Együtt dolgozni vele öröm és nagy élmény volt, mondják egykori munkatársai. Újvidéken eldobta a „bolondispkát” az a színész, aki tudta, hogy a színháznak s közvetve a színésznek alkalma nyílt a szinpadon ön- és társadalomvizsgálatra is. De nem akart apró emberkével, számitgató, alattomos színésztársaival újat húzni. Félreállt. Nagygellért Jánoshoz hasonlóan átadta az arénát azoknak, akik festett vérral komolytalankodtak a szinpadon. Mert Szilágyi László az a „bohóc” volt, aki igazi tört csempészett az inge alá.

Ilyen komolyan élte a játékot.

(B. Z.)

2002. március 6.

39

B. Z.: Szilágyi László. Hét Nap, 2002. március 6.

Színházban jártam

A színház varázsa semmihez sem fogható. Az élő előadás, a színészek játéka, a díszletek és a fények különleges atmoszférát teremtenek, amelyet a film vagy a televízió nem tud visszaadni. Igaz, régebben, de egy felejthetetlen estét töltöttem el színházban, ezt szeretném megosztani.

Pár nappal az előadás előtt izgatottan készülődtem, mivel egy olyan színházban indultam, ahol még nem jártam. Amikor elérkezett a nap, busszal utaztunk a színházba. Az épület kívülről is impozáns volt, a hatalmas oszlopok és a díszes homlokzat már messziről magára vonta a figyelmet. Amikor beléptem, gyönyörű látvány fogadott. Mesés színes falak, gyönyörű vörös szőnyeg és szép kék ülőhelyek. Mi a fenti nézőtéren kaptunk helyet. Aznap este egy híres klasszikust néztünk meg, amelyet már rég szerettem volna látni. A történetet ismertem, de kíváncsi voltam, hogy hogyan kel életre a színpadon. Amint a fények elhalványodtak, és a függöny felgördült, azonnal magával ragadott a látvány. A színészek játéka lenyűgöző volt. Minden mozdulatuk, minden gesztusuk tele volt érzelmmel és kifejezőerővel. A színdarab nézése közben több érzélem tört ki belőlem. Volt, hogy nevettem, de volt, hogy meghatódtam, mivel elég hosszú volt a műsor, sor került szünetre. Ilyenkor a színészek megpihennek egy kicsit, és az emberek is felfrissülnek. Mi ebben a szünetben kaptunk egy müzliszeletet és vizet. Mire megettük, lassan folytatódott az előadás. A lámpák újra elsötétedtek, és a függöny újra felgördült. Innentől még érdekesebbnek tűnt az előadás. Az utolsó jelenet után hatalmas tapsvihár zúdult a színészekre.

Nekem ez az előadás volt a kedvencem, amit eddig láttam. A színdarab után az a gondolat cikázott a fejembe, hogy biztos nem ez volt az utolsó színdarab, amire ellátogattam. Szeretnék még több előadást megnézni. Kár, hogy a mi városunkban ritka a színházi előadás.

Molnár Máté 7.a

Kókai Imre Általános Iskola

Sekulić Lara 4.a Népviselet

Kókai Imre Általános Iskola, Temerin

Az elmúlt két évben az élőzéseknek nagy sikere volt: kulisszatitkokat tudhattunk meg a rövid videókból. Kövessenek bennünket most is, Topolya és Nagykikinda után Temerin sem maradhat ki a buliból. Ez Önökre is vonatkozik: le ne maradjanak! TikTok helyett ezúttal az Instagramon pillanthatunk be a kulisszák mögé. Lássuk, az idén kinek köszönhetjük az élő adásokat!

Tóth Emőke vagyok. Egyetemista az Újvidéki Egyetem Mezőgazdasági Karán, de széles körű érdeklődésem miatt sokszor más utakra is tévedek. Így például a Temerini Újság egyik fiatal munkatársa lehetek: az újság online oldalai az én felelősségem jelenleg, illetve hétről hétre írásokkal is gazdagítom a hetilapot. Ahogy a média családomban örökölt tevékenység, így a színház szeretete is. Még kislányként ismerkedtem meg az előadások csodáival, azóta pedig rendszeres látogatója vagyok a településünkhöz közel megtartott színdaraboknak. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója pedig nem idegen számomra, ugyanis diákzsűriként végignézttem már az előadás-sorozatokat két évvel ezelőtt is. Mindenkinek bátran ajánlom, aki teheti, támogassa az amatőr színjátszókat jelenlétével, és kövesse a Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület online oldalait, hiszen betekintést nyújtunk a színpalak mögé is.

A XXIX. Találkozó szakmai zsűrije

Dr. Góli Kornélia

dramaturg, egyetemi tanár

1981-ben születtem Szabadkán. A Veszprémi Egyetem Tanárképző Karának színháztörténet szakán végeztem el a tanulmányaimat. Posztgraduális tanulmányokat folytattam a Szegedi Tudományegyetem – Juhász Gyula Pedagógusképző Kar – rendezvényszervező szakán, ezt követően pedig a Szegedi Tudományegyetem Irodalomtudományi Doktori Iskolájában. 2006 és 2008 között az Újvidéki Színház Teátrum című folyóiratának szerkesztője voltam. Színházi munkáimért 2021-ben Szabadka város képviselő-testülete Dr. Bodrogyári Ferenc-díjjal tüntetett ki. Jelenleg az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára vagyok.

Dr. Mezei Kinga

Jászai Mari-díjas rendező, színész, a Zentai Magyar Kamaraszínház művészeti vezetője

1976-ban születtem Zentán. Az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakán szereztem diplomát. 1999-től 2004-ig az Újvidéki Színház társulatának a tagja voltam, amelyben színészként és rendezőként tevékenykedtem. Rendezői munkásságomért Magyarországon 2003-ban Jászai Mari-díjat kaptam. 2004-ben a budapesti Bárka Színházhoz szerződtem, majd 2011-ben tértem vissza hazámba. 2015-ig a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház színművészeként tevékenykedtem, ezt követően az Újvidéki Színház művészeti vezetője voltam. 2019-ben doktoráltam az Újvidéki Művészeti Akadémia Doktori Iskolájában. Rendezéseimmel Újvidéken, Szabadkán, Zentán, Belgrádban, Budapesten, Zalaegerszegen, Debrecenben, Kolozsvárott, Marosvásárhelyen, Sepsiszentgyörgyön találkozhatott a közönség.

Szabó Regina

szabadúszó színész

Szabó Regina. Regi. Csókai származású. 2024-ben végeztem az Újvidéki Művészeti Akadémia drámai szakán. Jelenleg szabadúszó vagyok. Legfontosabb szerepeim: Pintér Béla Szutyok című előadásból Rózsi megformálása, a kikiáltó a Kazimír és Karolinából (Tanyaszínház) és az Újvidéki Színházban bemutatott III. Richárdból Lady Anna karaktere. 2024 márciusában pedig bemutattam a monodrámámat, az Egyasszonyt.

Plakátok emlékében 1982–1986

SZIRMAI KÁROLY
műkedvelő színjátszó egyesület
Temerin

1982. ____ hó. ____ ____ órai kezdettel

BEMUTATJA
ZENÉLŐ DOBOZ
Díjra 2 felvonásban

Írta: Nakamura Szinkichi Fordította: Nagy József
Rendezte: Törteli László

személyek:

Fumikó	Kovács Renáta
Tolvaj	Törteli László
Nagybácsi	Zelenka Géza

Előzetes: Zelenka Géza A röhögés dobozát tervezte Károly János Világos: Bárcs Antal Hangtechnika: Varga István Ügyelő: Bartha Zoltán

Helyárak: ____ és ____ din.

Jegyek elővétele

Szirmai Károly Művelődési Egyesület Temerin

1983 ____ hó ____ órákor

A színház termében

Bemutatója

Aristophanes

LYSISTRATE

Című vígjátékát, Devecseri Gábor fordításában

Rendezte: Szabó Péter Segédrendező: Törteli László

Szereplők:

Lysistrate	Nagyidai Franciska
Libido	Kohanec Rózsa
Kalonike	Pető Karolina
Myrhine	Lóc Lidia
Ariadne	Kelemen Borbála
Kinesias	Giricz Attila
Mames spártai követ	Elek István
Lampito spártai nő	Szabó Zsuzsa
Lykon Lysistrate férje	Szölösi Ferenc

Kórus: Bakos Tibor, Sarok Csaba, Zelenka László, Kurcinák János, Varga Zoltán

Tánckar

Helyárak, ____ Dinár. Jegyelővétel a színházban.

SZIRMAI KÁROLY M. SZ. E. TEMERIN

198 ____ hó ____ órákor

A színházteremben
színpadhoz

BÁL A PUSZTÁN
Című kétfelvonásos komédiát

Írta: Illyés Gyula

Szereplők:

Benedek	Zavarkó György	Kari	Béres Antal
Török	Lóc Lidia	Árva	Elek István
János	Kurilla Erika	Páva	Sarok Csaba
Varga	Kohanec Rózsa	Laci	Varga István
Jolka	Pető Karola	Székely	Faragó János
Katica	Szabó Zsuzsa	Székely	Szántai Péter
Rozsa	Gara Márta	Máté	Kurcinák János
Ózka	Sörös Sándor	Máté	Ádám István

Nep: Kálmán Teréz, Kikás István, Hóvir Margit, Dózsa Erzsébet, Hóvir Rózsa, Dózsa Géza, Varga Zoltán, Gara Márta, Sági István

Közművelődési és képzőművészeti igazgatóság és a népi művelődési
Szűz: Zavaró Mária Rendezte: Szabó Péter Világos: Bozsicsics László

Jegyelővétel a színházban

Helyárak: ____ dinár

SZIRMAI KÁROLY MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET
T E M E R I N

1986. ____ október ____ 19-én ____ 20 órákor

színrehozta

OLÁH MARGIT

NÉZD MEG AZ APJÁT

című zenés vígjátékát

SZEREPLŐK:

Balogh Zsuzsa	Ferenczi Erika
Kerekes Péter	Faragó László
Kerekes György	Béres Antal
Kerekes György	Kelemen Borbála
Balogh Zsuzsa	Elek István
Ági	Zavarkó Hajnalka
Ózka	Budó Zsuzsa
Balogh papa	Szántai Péter
Balogh mama	Tóth Margitka
Bendi	Kurilla Zoltán
Lányok	Miklósvölgyi Zsuzsa, Sós Karola, Bába Klára, Kovács Renáta

Rendezte: Szabó Péter Koreográfus: Budó Zsuzsa

Szűz: Kovácsics Tünde
Fény és hangtechnika: Bozsicsics László

Jegyelővétel a Színházban. Helyár: ____ dinár

Az eredeti plakát kicsinyített mása

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXIX. Találkozójának színlapja • Kiadja a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Gergő Ena munkája nyomán • Tördelőszerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Berkó Csuárdity Tamara és Hernyák Zsóka • Munkatársak: Berkó Csuárdity Tamara, Hernyák Zsóka, Szűcs Anita, Döme Szabolcs, Sütös Áron, Kormányos Katona Gyöngyi, Csanádi Jázmin, Törteli Anna, Lévy Dávid, Nagy Karina, Szerda Zsófia, Erdélyi Lenke, Kocsis Tímea, Ádám Csilla, Móricz Éva, Tóth Dianna • Korrektor: Bartuc Éva • A rendezvény megőrzéséért felel: Dukai Dávid • 2025. április 9., szerda